

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld.
Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po 4 kr. petit-vrsta.

„Salve pastor optime!“

Prišel si — „birno delit“ na kmete,
Visoki Ti pastir!
Glej, zbirajo se vernih čete,
Ob vozu tvojem delajo „špalir“.

Poklekajo, ti vzdigaš roko
In daješ vernim blagoslov; —
V zvoniku gori pa visoko
Grmi bučeči glas zvonov.

Kako te vse slavi in moli,
Kot svojega bogá! — — —
Oh saj bi Te nikdar nikoli,
Ko znali bi — kogá!

Ob strani jaz — stojim in gledam
Na Tvoj obraz mračan,
V očeh pa Tvojih vidim tleti
Nasprotstva žar temán.

Nasprotstva nad ta narod mili,
Ki — klanja se ti zdaj,
Ker streti hočeš mu po sili
Na zemlji dušni raj; —

Ker streti hočeš mu lastine
Najdražje v dnu srcá:
Ljubav do mile domovine,
Ljubav do naroda! —

Kako Te rod slavi in moli
In pada pred Teboj!
Oh, vsaj bi Te nikdar nikoli,
Ko znal bi — smóter Tvoj!

Ivan.

Kako je Janos Fekete na Dunaji obedoval.

Janos Fekete, „magiar-ember“ od nog do glave, ki ni znal niti besedice kacega družega jezika in bil prepričan, da se celo v Ameriki madjarski govori, dobil je bil z Dunaja mlatilnico. Prvo leto deloval je stroj izborna. Ko so jo drugo leto hoteli zopet rabiti, pokazalo se je, da je neumni „švob“ stroj tako naredil, da se pri njem najpametnejši madjarski tehnik ni spoznal. Janos Fekete, ki je bil zaradi tega zelo razkačen, sklenil je, da pojde sam na Dunaj iskat dobrega monterja.

Nekega lepega dne odpotoval je naš prijatelj z doma in s prvim osebnim vlakom proti poludnevu dospel na Dunaj. Po dolgem potovanju precej lačen, stopi blizu južnega kolodvora v gostilno, da bi okrepčal svojega notranjega človeka.

Na Dunaji je sicer mnogo nemških gostilničarjev, ki sami madjarski govore, ali pa imajo natakarije, ki so zmožni tega jezika, k nesreči pa se je naš Fekete zaletel v gostilno, kjer ni bilo nikogar, ki bi znal blaženo

madjarščino. Ni si torej mogel drugače pomagati, nego s prstom pokazati na jedilni list, kaj želi. Kdor pa je že kdaj imel tak jedilni list v rokah, vé, kako so jedila razvrščena. Najprej so zaporedoma naštete razne jube, potem raznovrstno goveje meso, pečenke, ribe, mrzle jedi — vse lepo napisano, da si človek lahko sestavi ves obed. O vsem tem pa naš Fekete ni imel niti najmanjšega pojma.

Ko torej natakár v fraku madjarskega junaka z najuljudnejem smehljajem uprašá: „Befehlen Euer Gnaden?“ položil je Fekete molčé kazalec svoje debele roke na jedilnega lista prvo vrsto.

„Jedenkrat grahovo juho!“ zaklical je natakár ženski pri buffetu. Janos Fekete použil je s slastjo svojo juho. Ko je bil krožnik prazen, stopil je natakár zopet predenj. „Was befehlen Euer Gnaden weiter?“

Fekete pokazal je na jedilnega lista drugo vrsto. Pričakoval je kos mesa ali pa kakšno ribo.

„Jedenkrat riževó juho!“ zaklical je natakár, na tihem pa si mislil: Temu madjarskemu gospodu juhe posebno ugajajo.

Janos Fekete gledal je pred njim stoječo drugo juho z začudenjem. „Neumni „švobi“!“ mrmral je pred se (seveda madjarski), ker je Dunaj prestolno mesto, jedó tukaj opoludne dvakrát juho. Majal je sicer z glavo, a potrpežljivo spravil tudi drugo juho pod streho. Natakár stal je že zopet pred svojim madjarskim gostom.

„In sedaj?“

Nu, sedaj, mora vender že kakšno meso ali kakšna druga izdatna jed biti na vrsti. In našega junaka kazalec obtičal je na jedilnega lista tretji vrsti.

Natakár ga je za trenotek ves osupel pogledal v obraz. „Kaj?“ mislil si je, „mari hoče ta gospod privočiti si vse jedi, kar jih je na jedilnem listu. Sedaj že tretja juha.“ Glasno pa je zaklical: „Juho z jajcem!“ In takoj stala je tretja juha pred našega Janosa obličjem.

Drugi gostje v gostilni začeli so pogledovati gospoda, ki tako pridno použivá juho za juho. Fekete bil je tretji juhi nasproti že ves iz sebe. Začelo se mu je daniti, da je neumnost napravil. Pet goldinarjev bi bil rad dal, ko bi mogel natakárju zaklicati na uho: „Mesa hočem, mesa prinesite!“ Ker ni bilo drugače, posrebal je tudi tretjo juho. Kruh v juhi pa se mu je zdel grenek, kakor žolč, na desno in levo pa sami veseli obrazi, ki so se mastili s sočnimi pečenkami, mesom in perutnino. Ali res ni nikjer pomoči v tem smešnem položaji!

Zdaj — to bode kaj . . . Sosed njegov imel je baš pred seboj sočen beefsteak z ukusnim praženim krompirjem, da so se našemu junaku začele kar sline cediti. Sosed imel je dober apetit, kajti, ko je pojedel, zaklical je: „Kellner! Repetiren!“ Takoj je strežaj položil nov beefsteak predenj.

Janos Fekete začutil je pri teh besedah veselo zadovoljnost. To je torej tista čarobna beseda, s katero bode tudi on dobil slasten kos pečenke z ukusno praženim krompirjem. Zaužil je ostanek tretje juhe.

„Česa želite še dalje, milostni gospodine?“ uprašá ga sedaj z izrazom radovednosti natakár.

V sobi je h kratu vse tiho postalo. Vsakdo bi bil rad čul, kakšno novo juho bode čudni gost naročil. Fekete odrinil je prazni krožnik od sebe, ponosno in zavestno pogleda okrog, potem pa glasno zaklical: „Kellner! Repetiren!“

„Še jedenkrat juho z jajcem!“ naznanil je natakár mej glasnim krototom vseh prisotnih gostov.

Ko se je jedno minuto pozneje četrta juha kadila našemu Janosu v nos, začula se je iz ust njegova grozna kletev na vse jube, kuharje, natakárje in jedilne liste. Ni je jedel četrte juhe. Vzel je listnico, vrgel goldinar na mizo in odjadral skozi vrata. Mej vratmi pa se je obrnil, dvignil pest in z glasom, tresočim se jeze in zaničevanja zaklical smejočim se gostom: „Bassama švab!“

Moderni Apostata.

IX.

Kako so uplivalé besede Jurija Kavke na Poredna, neopisno je mojemu peresu. Že na njega obrazu borila sta se srd in zopet nerazumno, vsaj nam nerazumno veselje. Isto tako kakor goroplazec, ki se je splazil na vrh s težavo in trudom, da bi užival slikovit razgled, in gori došlega objame megla, neprodurna in neznosna. Veselje, da se je priplazil kvišku, ga mine, kakor je zginilo tudi Porednu, ko je zvedel težko pričakovano skrivnost. Pred njim se je nakrat vlegel mrak, temni oblaki so se mu razpenjali pred bodočnostjo in sam sebi zdel se je v tem romanu glavni junak. Dasi so ga obletavale tedaj tako vzvišene misli, vendar se mu je vzbudil kes po tolarčkih, katere je brzih krač odnesel Jurče Kavka. Slutil je pač, da bi utegnili potovati nazaj k biriču, če še dalje ostane pri njem. Gleda Poreden po berači, ali ta je tedaj že ulival pekočo žganjico po suhem grlu in neznanško je kričal v mali žganjariji. V krčmi pa je jeza globoko požirala Porednovo vino. Prišla pa je tudi zanj ura rešitve, Amor ali Cupido, nekdo od teh dveh, poslal mu je debelo Lojzko. Slastno veselje se mu je širilo v duši, ko je pomislil, da mu sedaj žena braniti ne more, ne sme. Razkošno in smelo sedela je vaška Dulcineja pred njim, ljubeznjivo ga je gledala in zakaj bi ga ne? Pri svojih osemtridesetih letih bil je jako zal človek, visok, raven kakor mlada jelka, vojak stare korenine. Slobodnejše gibal se je danes on in brez strahu. Danes razvidel je, kako da mu je vse jedno na svetu, njegova žena po vrhu, gospodje v farovži, samo cesar in kanciljski pisarji, ti so bili še nad njim, ali s temi živel je, kakor smo čuli, v jako prijetnih razmerah. „Puter“, „pomada“ mi je žena, dejal je Lojzki in seveda razkril perečo skrivnost. Veselje kazila mu je samo misel, katera je globoko užalila njega samoljubje, da je pobral za ženo beraške ostanke Jurija Kavke!

Slonel je ob Lojzki in gledal skozi okno. Da so mu tedaj slepile um pregrešne, pohotne misli, da so mu skrajno nečiste fantazije mešale glavo, pripisujmo njegovej pijanosti. V tistem trenotku spomnil se je, da bo treba oskrbeti želodec za popoldansko življenje. Obljubil je priti zvečer, če ne preje. Že je porinil stol pred mizo, da so noge malo zaškripale, tedaj pa je zagledal Milko. „Šembrej no, mene gre klicat,“ mislil je sam pri sebi, ali motil se je. Milka hitela je v farovž. „Pa mal ovinek, nič ne de, grem za njo.“ Malo dobre volje je bil in oči so mu že gledale križem. Vendar ni vrag miroval, da mu ni odkril Milke in č. gospoda kapelana slovo. „Ej vruga, kako jej zna stiskati roko, lepega se je učil tam notri, lepega, golčal je sam s sabo, in čakal precej dolgo sloneč ob plotu. Pa ljubezen ne vidi nič, neoprezna je mlada ljubezen dveh neizkušenih src. Ko je prišla ven, poklical jo je z glasom jeznim in trdim: „Milka, vlačuga f . . . a.“ akoprám ni prav nič srda občutil v srcu. „Vas sem iskala“, dejala je ona, bala se ga je. „Mene v farovži? Ha, ha! . . .“ smejal se je široko in šla sta domov.

X.

Njo pa je premagala tedaj ne toliko moževa moč in odločnost, kakor sramota pred ljudmi, ali kakor je ona sama pri sebi rekla: „Krščanska ljubezen“. Res, lepe cvetove potrpežljivosti poganja ta čednost v pobožnih srcih, kakor je bila gospa Poreden. Vender pa krščanska ljubezen ni pobožne ženice zadrževala, da se ne bi domov prišedši nastavila z burklami pri kuhinjskih durih in tako oborožena čakala moža.

Tedaj pa je bil res že na potu. . . Mimo kapelane je šel in gledal čudno prikazen. Zaman so se mu rudeča jabolka režala v obraz, njemu prevzela je vid, sluh in vonj slika na vrtu. A otroci so zastonj hlepeli po rudečih sadovih in zavidali gospodu Poredenu njegovo velikost. Tedaj se pa ni menil gospod Primož za vas, sicer ga niste imeli nikdar v dobrem spominu. Kadar se je on prikazal v hišo, tedaj je bil ves dan čmeren oče in ste dobili polovico več udarcev in polovico manj jesti kot druge dni. Slika ga je spravila v dobro voljo, smejal se je glasno in poredno. Srčnost jim je narasla v mladih srcih, tako da so poprosili moža, naj malo potrese vejo nad njimi. Potresel je vidno zadovoljen, oni pa so se trgali za jabolka in valjali v praznični obleki po tleh. Videli niso, kako je tedaj, kakor srna drznemu lovecu, izvila se Milka iz rok rdečeličnega gospoda in letela čez vrt. Kapelanu se ni tako mudilo, oprezno je stopal po vrtu, gledal sedaj v tla, sedaj dvigoval oči v nebo, kakor v molitvi. Zunaj pred lesenim plotom pa je bistro oko pazilo ostro nanj in rdeča, široka usta so pošiljale k nebu ne baš molitve. V tem osodepolnem trenutju, ko se je Porednu valila pred nogami vaška mladina in tepla za kapelanovo sadje, zazdelo se je njemu, da bi imele v njem vzrasti srd in jeza po vsej pravici na prizoru na vrtu . . . in tedaj, rečem Vam, ni molil grešni človek, ampak njegova grešna duša, njega grešna usta pridušala so se na F . . . e in proklela v blaznosti njegovi vso tako golazen kakor je bil mladi svečenik, ta vzorni, za božjo čast vneti pridigar. Na tem mestu izrecimo mu najgloblje pomilovanje in zaničujmo ga iz dna srca — zaslepljenca! — V grozno žalost povedati moram, zarotil se je tisti hip nesrečni človek, da ne ide več v cerkev. Po poti proti domu razkadila se mu je vsa jeza in veselje bilo je razlito po rdečem obrazu. Pred stanovanjem se mu je stoprv posrečilo napraviti obraz v resne gube in mej tem premišljeval je, kako bi najhujše kaznoval svojo ženo. Ta čakala ga je že z burkljami za vratmi in komaj porine močno svoje telo skozi vrata, priletele so mu burklje s precejšnjo silo na hrbet. Škoda, da ni bil tako oprezen kakor v gostilni.

Ali samo „jedan put“. Drugič zavihtelo roko prestregel je berič in trdo stisnivši jo, vlekel jo je za sabo v sobo. Nje pa se je držala gospa Poreden, katera je tedaj grozno vpila.

„Nesramnež nesramni, lepo delaš, v nedeljo posedaš mej mašo v krčmi pri tej nespreobrnjeni devici Magdalen. Zato ker sem te hotela odtrgati iz njenih rok, bi me pa še tepel rad, tepec. Res je v tistem hipu zadela trda pest mehki, mesnati hrbet gospe Poreden. Priletela je še dvakrat na tisto mesto njega roka, potem je odnehala. Njegova duša domislila se je enacega prigodka v nemškem romanu, kateri se je nedavno še rad čital mej poluizobraženci. Zdelo se mu je to jako duhovito in „nobel“. Spusti jej roke, ali da jih ni o pravem času zopet ujel, opeknel bi se hudo, ker oproščene iz klešč vzele so „direkcion“ naravnost na njegov resni obraz (v nas navadna fraza). Ni si mogel kaj, da bi jo zaradi te

nestrpljivosti njene precej krepko ne sunil, da je zaječala pobožna dekla gospodova.

Nato pričel je glasom trdim in patetičnim: —

— „Vidiš, midva sva sedaj sprta, razvezana in razdejana za vedno, premislite, za vedno!“ — Spomnil se je, da je tudi junak nemškega romana vikal svojo gospo in prenehal, domislil se nekaj primerov ž njega.

— „Naju ne spaja nikaka vez, kakor hrast v samotnem (?) gozdu in kakor nerôdna nečista vinska trta v goricah sva.“ — Kdo se je jednačil hrastu in koga je jednačil isti nerodni vinski trti, ni baš težko uganiti. Vedela je ona, slutila nekaj silnega, za njo groznega, hujšega kakor vse nevihte prejšnje in obvisel jej je neutrudni jezik, kakor rep psu, kateri je snedel ukradeno klobaso. „Vidiš, — vidite,“ popravil je hitro in nadaljeval hladno, „midva sva drug družemu kakor suha veja mogočnemu deblu. Ne po krivem, po vsej pravici bom govoril, gospa, Vi ste nesramnica in čujte, sad Vaše nesramnosti je Vaša Milka, Vaša hči in hči vlačugarja, pijanega Jurija Kavke. Kako dolgo sem živel v sladki prevari,“ govoril je glasom elegičkim, „pod krinko pobožnosti skrivala se je nesramnica, nečistnica, moja lastna žena. Prevelikodušen sem, da bi to porabljal v svojo korist, gospa. Ne, živa duša ne zve o tem, ali onega se boj.“ Bil je odveč mrzel in hladen, ona poparjena in zgubana kakor pohojena bilka na njivi. Trenotek potem pa se je dvignila, da bi prepričala moža, da je nedolžna nad tem, kakor dete ravno rojeno.

„Recite raje, kakor na travnikih in poljih toča, katera je pokončala kmetu žetev, uničila žulje pridnih rok, poteptala in zmela plodovito žito.“ Všeč mu je bila originalna primera in zibal se je proti oknu in gledal pred hišo, da bi odkodi videl osulo se točo. Tedaj pa mu je na um prišel nov primer. „Da, lejte, kakor toča zadnje upanje kmetu iztrga iz srca, tako ste mi strgali Vi iz srca vero na Vas in na Boga, ko ste v prah podrli ljubezen, Vi, gospa in kapelan!“ Postal je poetičen in povedal z silno nadrobnostjo ženi svoji povest, kako čudno sta se poslavljala Milka njena in kapelan. Potem pa je odšel v gostilno, utapljat si silno žalost nad zgubo svojo. V vinu in objemih debele Lojze utopil si je tudi vse sledove poezije. —

XI.

Gospa Poreden je bila strta in omočena in akopram je dobro vedela, da mož sedi v gostilni, ni se upala iskati ga. Pozno v noč prišel je domov, malo čmeren in slabe volje. Drugo jutro poklical je Milko k sebi, na skrivnem in navzlic svoji velikodušnosti razodel jej skrivnost nje-nega rojstva. To zahtevalo je osvetoželjno srce. Nato jo je očetovsko pokaral, naj se ogiblje gospoda kapelana. Ker jej je isto nasvetovala tudi mati, ubogala je svojega „strica“ in svojo „teto(?)“ in to tem rajše, ker se je ob istem času pokazal v naš trg nov „Don Juan“, imenom Beeren, vitez Bärenfeld, po poslu sestradan davčni praktikant. Sicer neumen kot noč, kakor so trdili možje, in lep kakor Apollo, kakor so dostavljale ženske, pardon, gospe naše.

Pijanec in angelj varuh.

Nekdo je pijanca svaril, naj nikar toliko in vedno ne pije.

A slabo je naletel. Pijanec mu je odvrnil: „Ko bi ne pil, kaj bi pa potem angelj varuh imel opraviti?“

Dopisi.

Iz Vukovja. Kaj ga je zaneslo tja? bode nehoté Vaše uprašanje, g. urednik, ko dobite moj dopis v roke in iskali bodete na zemljevidu naše zedinjene Slovenije ta krasni kraj in našli ga ne bodete. Ko pa bi morebiti želeli kakor je sedaj „nobel“, svoje od dela zatrpnele ude nekoliko omehčati in spregibati, ne iščite drugega letovišča, pridite semkaj. Tukaj si bodete Svojo mestnega prahu navzeto obleko mej gostimi trtnimi rozgami dobro očesali, po bregovih ude dobro raztegnili, plučam sapo pomnožili, da, ko se vrnete. Vam „sape zmanjkalo ne bode“ in tukajšnja dobra kapljica bode Vaš želodec tako okrepčala, da mu ne bode presedal

Ne Rozman, ne Kalan,
Ne Ščinkovec kaplan.

Kraj naš leži mej Muro in Dravo, kjer raste „bonum vinum“. Velik ni, pa zaradi kaplje imeniten, imenitna pa tudi okolica, o kateri številka 3 zlato „rolo“ igra. Dosedaj sem mislil, da se je ta kraj nekdanj „Vugovje“ zval, ker je tukaj mnogo vug, pa v krajnem arhivu sem našel, da je pravo pravcato ime V u k o v j e. O tem imenu pravi staro pismo tako le: Kadar dežuje, seno sušimo, kadar veter piše, perje čehamo, kadar solnce sije, sladko spimo, kadar pa mesec sveti, imamo ves čas, In tako je nekdanj bilo, mesec je svetil in našemu očetu bil je dolg čas, in usedli so se na stoličko in jahali so po jelševi prahi, po borovem strnišči in zagledali so tri vuke, obrnili domov, oborožili svoje ljudi in hajdi na lov. Dobili so vuke v Vukovji, jih tirali do „Vukomorja“, kjer so jih postrelili, potem jih vlekli v „Vukojed“, kjer so jih snedli. Tako pravi legenda o začetku Vukovja in njega predmest Vukomora in Vukojeđa. Vidi se zopet, da so iz treh volkov dobili trije kraji svoja imena, le, žal, da zgodba tudi števila lovcev ne pove. Soditi bi mogli, da so bili tudi trije in vsak ustrelil je jednega volka, ker, da jih je bilo več, razprli bi se in ta razpor bi kakšna „Vukojeđa“ označila, kar pa ni. Vukovčanje pokazali so torej že v začetku, da so hrabri ljudje, k čemur tudi rujno vince dokaj pomaga. Njih pregovor veli: Čem bolj huškajo sove v spomladi, tem bolj mi v jeseni, ker po njih mnenji huškanje sov dobro trgatev pomeni. Daj Bog, da bi se to dolgo dolgo obistinilo, in naš strah prazen bil, da nam v teku časa Vukovje z okolico kedaj „zaušivi“.

Vukovčanjev in okolice zlato število je torej 3. 3krat na dan jedó, 3krat zvoni, 3krat molijo, 3 zvonove imajo v stolpu, v cerkvi 3 oltarje, 3je trgovci so tukaj, dva prodajata „mešano“, jeden pa „pečeno“ blago in 3je krčmarji točijo razen dobre kaplja še ono pekočo „Lebensverkürzungssensenz“. Da pa zlatemu številu povsem zadostijo, storili so nov ukrep. Dosihdob imeli so namreč dva šolska hrama, jednega na bregu, kamor so mali paglavci plazili, in jednega v jarku, h kateremu so močnejša deca gazila. Zdaj zidajo pa tretjega in ne na bregu, ampak v jarku. Mokra tla pa tako velikanskega hrama ne držé, zato in tudi zaradi tega, da bodo v okolici kaj posebnega imeli, stavili bodo šolo — kakor mesto „Venedig“ — na kole. Most, kateri se je v vas pri zadnjih mestnih volitvah Kalanovcem podrl, imel je gotovo več močnih stolpov — prosim Vas g. urednik, kupite jih, ako so po ceni in pošljite jih nam. Žnjimi bodemo davčno breme močno olajšali, ker kôli za to šolo niso nam davkopláčevalcem phi-lóti ampak jaj centi!

Samo nekaj mi še sedaj tare glavo, namreč število učiteljev. Bodeli v vsakem hramu jeden učitelj, ali pa trije, da se ne izneverijo številke 3. Sedaj delujejo na

tej šoli 3 učiteljske moči, dve mladi in jedna stara, katera mora sedaj v pokoj, ker za dve leti bi jej celo pokojnino plačati morali in te jej ne privošijo, dasi je storila, kar je bilo v nje moči. Učiteljaval je na tej šoli skoro 3 desetletja, a nesrečna številka 3 določila je: do sem in ne dalje! Učiteljski žepi niso tako globoki, da bi cela pokojnina vanj zlezla, učitelju pa toliko dati, da bi še v omaro shranjeval, bil bi velik greh. Tako misli ta gospoda.

Zato pa, blaga duša, tolaži se, saj dobro veš, da je nehvaležnost plača tega sveta, zlasti za učitelja. Daroval si celo življenje šoli, Tvojega trdega značaja ni upognil nobeden veter v najhujih narodnih borbah, za šolo stal si zvesto v vrstah svojcev, nobena groznja ni Te ustrašila, ni omajala Tvojega prepričanja, stal si kot skala, bil si mož beseda, za kar ti bodemo hvalo znali.

Iz Ciganije. Če vpričo več ljudi to ime izgovoriš, hitro so pogledi vseh v tebe obrnjeni, ker žalno to besedo ne sliši nikdo rad, najmanj pa oderuh in goljuf. In vendar mej nami ta beseda ni nenavadna, ker dasi smo pošteni in vestni, se vendar dostikrat sliši. Ta beseda namreč znači kraj, katerega zanimivosti hočem zelo kratko popisati.

Prebivalci tega kraja niso, tega ne smete misliti — cigani, ljudje so naše vere, narodnosti in povsem značajni in pošteni. Tudi črni niso kot cigani, ampak tako beli kot mi in zimski sneg. Tudi njih pradedi niso bili cigani — bili so čvrsti možaki kostenjaki, kateri so v pradavnih časih krepko odbijali napade roparskih „magyar emberov“ in v dobi, ko je bila meja zaprta, vrlo „švercali“ tobak, vino itd. čez mejo ter si tako lepe krajcarje prislužili. Okolica dala jim je dobro kapljico, za katero so lepe novce dobili in jo kupcem vozili daleč domov na Nemško. Ker takrat bil je zlati čas, ko ni bilo te „safermijonske“ železnice, katero je po njih mnenji sam vrag izmislil, belcebub napravil, sam lucifer pa jo goni. Vidimo torej, da naši pošteni prebivalci nikogar niso cigali, le jeden pritepel se je v novejšem času tja, katerega ciganija pa je bila uzrok, da so ga deli v posebno hišo.

Ciganijo zakrivajo višji hribčeki. Zato je v zatišji in ako župana tega kraja, vrlega „Ciganjščaka“ pikati začneš, hitro te osmeši in v jezi vrže zdaj naprej zdaj nazaj. Ne daleč od tod nekoliko zvišeno leži malo „Pü-cence“. Tukaj opazil bodeš lep po novem „štilu“ (ne motičnem) postavljen gradič, katerega lastnik je kostenjak od pet do glave. Mož ni našega pokoljenja, ker končuje njega ime na „ur“ Vi bodete vedeli, je li to ime francosko ali latinsko. Njegov „pisani“ gradič, kjer stanuje, kakor nekdanj zakleta princesinja, ima krasno lego in razgled po okolici na tri strani. Proti severu se vidi v majhne pa žive „Črnkovce“, na vshod so „Bregü-šence“ — po imenu soditi je bržkone v predavnih časih už gospodarila, katere se vinorejci sedaj tako bojé. Zahodno vidi se skozi slepa okna grada lepo „Micence“, kjer stanuje graščakov „Generalverwalter“ kateri bi pravo za pravo sekvester bil, ker govore ljudje, da je on pod kuratelo, kar pa ni verojetno, ker je mož zelo štedljiv in delaven, rekel bi „tausendkünstler“. On ume napraviti vse lesene dele voza, orala, brane itd. le kovaškega dela ne, dasiravno bi mogel kladvo močno vihteti. Še več zanimivosti te okolice bi mogel naštet, pa čas mi ne dopuša — prihranim si jih tedaj in jih bodem v prihodnje opisal.

Izidorja Muzloviča premišljevanja.

V nas pa res ni miru. Vedno kaj novega, kar človeka razburja. Sedaj je zopet gorenjska volitev na vrsti. No, zanimiva je letos v marsičem. Doslej vršila se je vselej gladko, kakor kakšna parada „auf der Schmelz“, letos pa se je štrana malce zmešala. Ker volilci „peteršiljčka v vseh juhah“, g. Andreja Kalana, kratko in malo niso marali, bila je klerikalna stranka v silnih škripcih. In ne bila bi se vedela pomagati, da je ni rešil g. Mesar, župnik v Bohinjski Bistrici.

G. Mesar je pohleven, miren mož, ki se ne spušča rad v valovje javnega življenja, marveč tiho a vestno opravlja svoj pastirski posel in skrbi tudi za gmotno stanje svojih Bohinjcev, kakor je pokazal z ustanovitvijo sirarskih zadrug. On, ki gledé zdravja ni posebno trden, o kandidaturi niti sanjal ni, a moral se je udati pritisku in proti svoji volji postati kandidat.

Pri tej volitvi se ne gre za nobeno načelo, glavna stvar je svojeglavnost Ljubljanskih kapelanov. Gosp. Pirc, ki v tem okraji skuša prodreti, ni kandidat narodne napredne stranke, on kandiduje na svojo roko. A to je že v klerikalnih očeh smrten greh. Zato so ga tako nekvalifikovano napadali in obirali; ker ne morejo trpeti, da

bi sploh kdo še imel svojo voljo, ako mu tega milostno ne dovolijo naši kapelani.

Ker je g. Pirc precej gibčen in po vsem okraji dobro znan, njegova kandidatura ni brez vsega upanja. Zato je pa klerikalni štab poklical vse moštvo na krov in začel delovati na vse kriplje. Najprej bil je shod pri dekanu na Bledu, potem pa volilni shod pri Petranu in vse uloge so se razdelile, da se utrdi ta postojanka proti pretečemu navalu.

No, morda se jim res posreči, da bodo letos po hudem boji še dosegli večino, a to bode zadnjikrat. Ta volilni okraj začel se je krhati in že prihodnjič jim to ne bode več gotova doména. Naš kmet je razsoden in ne pusti se več rabiti kot slepo orodje. On dobro ve, da je konservativna stranka v nas toli potrebna, kolikor peto kolo pri vozu in da je vse, kar se kokodaka o brezverstvu in liberalizmu, le pesek v oči. Naš kmet primerja postopanje nekaterih naših kapelanov s prejšnjimi; kaj čuda, če potem reče: „Nekdaj gospodje vender neso bili takšni.“

Pri „Katoliškega polit. društva“ shodu pri Petranu na Bledu je že bilo očitno, da društvo ni več na varnih tleh. Ljubljanski klerikalci so sicer prav pridno stiskali roke volilcem, a poslednji so se spogledovali in čule so se besede: „Nikoli ga še nisem videl, kako to, da je ta gospod tako prijazen z menoj?“ V obče je bilo v Petranovi dvorani soparno v dvojnem oziru in klerikalni korteži Ljubljanski so si prav pošteno oddahnili, ko so imeli Bled za seboj.

Veselo je, da se je tu preobrat pokazal mej Gorenjci. Doslej me je vsekdar bolelo, ko sem opazoval, da so se gorenjski volilci tirali kot pravcati „Stimmvieh“ na volišče in je slovenski kmet pokorno volil grofe in kneze, kakor se mu je velevalo. Sedaj postavili so se Gorenjci vender deloma na svoje noge in hočejo pokazati, da nečejo biti igrača in sredstvo v drugih rokah, marveč da hočejo postopati kot možje, ki ne potrebujejo varuhov.

Jednako spoznanje prodrlo bode tudi drugod in polagoma se bodo volilci otresli klerikalnih spon. V to ime pomozí Bog in sreča junaška!

Vrhunec galantnosti.

„Oli, gospica, ako je res, da človek proizhaja od opice, kako lepa je morala biti ona opica, od katere ste nastali Vi!“

Dnevni paberki.

V čem sta si deželni glavar Detela in dež podobna?
Obema se sedaj lahko reče:

Dež. — glavar.

Ko se je proglasilo imenovanje deželnega glavarja
kranjskega, vsklikalo je prebivalstvo povsod

O Detela!?

A. Mladi Kotnik naredil je krasno oporoko. Slava
njegovemu spominu!

B. Kaj to? Čakaj, kadar pride Detela na vrsto! To
bode še „Höher Peter!“

A-hacelj: V nedeljo sem bil na Bledu pri shodu
katoliškega-politiškega društva. Bilo je vse „sijajno“,
tako vsaj sem čital v „Slovenci“, dasi sam tega nisem videl.

B-hacelj: Jaz samo tega ne umejem, da je krojač
Sturm pri tacih shodih tako imenitna oseba.

C-hacelj: Kaj tega ne veš? Znaj, da je krojač Sturm
zaradi tega neizogiben, ker pri Klunovih govorih navadno
kliče „Dobro!“ in Klun potem po vsej pravici poroča v
„Vaterland“ — Sturmischer Beifall!

A-hacelj: Na Bledu se je posebno nosil dr. Gregorič,
kakor petelin na gnoji. Vedno je ponavljal: „Kaj Pirc?
To je kmetijske družbe hlapec!“

B-hacelj: Kaj pa je dr. Šušteršič? Ali ni dr. Pa-
peža hlapec? Kaj dr. Supan, ali ni tudi odvetnikov
hlapec? In kandidat Mesar, ali ni božji in škofov hlapec?

C-hacelj: Seveda! Ali dr. Gregorič hotel je samo
pokazati, da je fin mož, ali pa tudi ne.

Čudno uprašanje.

A. Hišo, v kateri sem doslej stanoval, so podrli.

B. Torej ste se morali preseliti?

Slovenščina v vojacih.

Iz vojaških krogov dobili smo par drobnostij. O
puški repetirki naučiti se je vojaku tako:

Naša puška se imenuje Mandliher repetir gever
Model 88.8 mil meter — ter se razdeli v — 8 poglavitnih
delov: 1) Lavf, 2) aufsac, 3) feršlus, 4) kasten mit cum-
pringer, 5) šaft, 6) garnitur mit hant sice, 7) das ba-
jonet mit den šaj, 8) puc rik vizit.

Prošna za dopolnoči

ger hautman Jandverman Kraševcec ih pite gorzamst
iber dicajt bis cvelf ur.

Dalje neimenovani informator vojake poučuje tako:

Če boš pa kaznovan in k report prištiman, boš pa
mogu rečt: ger hauptman ih melden gorsamst das cum
report beštimt bin.

Napek umel.

(Rad sedi).

Sodnik: Vi ste obsojeni zaradi poškodovanja gozda
v 8 dnevni zapor ali 20 goldinarjev globe. Ali imate
še kaj povedati?

Obsojenec: Prav lepo bi jih prosil, da bi mi še
osem dni dodali.

Sodnik: Zakaj vendar?

Obsojenec: Zato, da bi mi potem še izplačali za 8
dni 20 goldinarjev.

Čudno spričalo.

No, g. Bertram, kaj mislite o agentu Hobelnu. Ponujal
se mi je že dvakrat, ali je rabljiv človek in pošten, ali
dobro spolnuje svoje dolžnosti!

G. Bertram: Pošten je, ali rabljiv pa ni. Premislite
gotovo desetkrat sem ga poslal že k Vam, da dobi dol-
žnih pet sto forintov, a še do danes nisem dobil od Vas
ni vinarja.

Kočljiv položaj.

Če človek stisnen sedi mej dvema damama, v levi roki drži skledico čaja, v desni pecivo, mej koleni
svoj „chapeau claque“, a najedenkrat začuti, da bode strašno — kihnil!

Razmišljen.

Gospod profesor vrnil se je zvečer s sprehoda, kar zapazi v svoji sobi luč. „Čudno“, zamrmra, „o tem času me navadno ni doma!“

Drobiž.

Luka: Ti, ali veš, da „ongavi“ letos po nekod na Kranjskem med govejo živino bolezen na gobcih in parkljih?

Jaka: Da!

L.: Li veš tudi, da imajo pri tem dôkaj posla, a še več dijet nekateri okr. živinozdravniki?

J.: Ne, a tudi — da!

L.: Li poznaš l-škega živinozdravnika F-sky-ja po osebi ali pa po fotografiji?!

L.: Ne, pa bi ga rad poznal, kaj je ta „za en kavč“.

L.: Viš, čakaj, tak-le je — on v osebi, praksi in teoriji: Oni dan je šel nekam bolno živino ogledavat. Pride k posestniku, ki je tako v hlevu imel. Ko je opravil svoj posel, pa reče temu gospodarju: „Vedite vi oča, zdaj ne smete iti nikamor k drugi zdravi živini, ker ste bili pri živini bolni, pa če greste, si morate ves život skopati, se preobleči, brke pod nosom in okrog nosa, a tudi pod ušesi in okrog porezati in obriti, ker ste bili pri kužni bolni živini, in se druga lahko od vas naleze! . . . Vedite vi oče! Adijo!“

„Adijo gospud — oni so pa peklemansku kužno-kuštni!“ in v hišo odide gospodar, živinozdravnik F-sky pa k drugemu sosеду, ki ni imel živine bolne na tej boleznii . . .

— „Dober dan, oče!“

— „Bog daj! — Kaj bi radi?“

— „Grem v vaš hlev pogledat živino, če je v zdravem stanu.“

— „O, gospod thierarcet, tega pa ne, vas pa ne pustim notri iti!“

— „Zakaj ne?“

— „Ker ste bili ravnokar pri sosedovi bolni živini!“

— „To vam nič mar, jaz grem notri lahko!“

— „O, tega ne, vi ste tam rekli, kdor pride iz hleva take bolne živine, si mora brke in brado obriti, obleko preobleči in život umiti! — Tu imate britev za vaše brke, milo in obleko vam dam; ocedite se, preoblecite, potem vas pa pustim notri, tacega vas pa ne pu-

stim notri, ker moja živina je zdrava, vi bi jo pa lahko okužili!

J.: I, zdaj ga pa že poznam tega l-škega živinozdravnika! — Kaj pa je bilo potem?

L.: Nič — tableau!

Stava.

V ruski vojski bil je svoje dni častnik, slaven v vsej guberniji, ker je stavil za vsako stvar in vsako stavo dobil, da že nihče več ni hotel staviti z njim.

Nekega dne bil je rečeni častnik z imenom Šimanov premeščen k drugemu polku. Glas o njegovi sreči prišel je že pred njim v novo garnizijo in pri večerji, njemu na čast prirejeni, uprašal ga je novi polkovnik, je li res, da dobi vsako stavo in kako to mogoče.

„Jaz sem fiziognomik in stavim le tedaj, kadar sem svoje stave gotov“, odvrnil je častnik. „Sicer pa ni treba posebnih fiziognomičnih vednostij, da se takoj spozna, da se vi, gospod polkovnik, le zato smejate, da prikrivate bolečine, ki vam jih prouzučuje vaša stara rana na nogi.“

„Kaj še“ rekel je polkovnik, nikdar nisem imel rane na nogi. Vender ne boste hoteli staviti, da se varam.“

„Zakaj ne?“ reče Šimanov. Stavim petsto rubljev.

Polkovnik vsprejel je stavo in tovariši so konstatovali, da nema nobene rane. Šimanov je stavo izgubil, plačal mirnodušno, a nevoljno opazil, da ga je sreča zapustila. Ko bi to izvedeli njegovi tovariši, smejali bi se mu. Seveda je polkovnik brez zamude pisal prejšnjemu Šimanovemu poveljniku in mu z velikim zadovoljstvom naznanil, da je nepremagljivega premagal.

Kmalu potem došel je odgovor z nastopno vsebino: „Ljubi prijatelj! Šimanov je vražji človek! Stavil je z menoj 2000 rubljev, da Te bode prvi večer po svojem prihodu pripravil, da bodeš pri častniški mizi škornje sezul in meni to sam naznanil.“

A.: Torej Detela je naš deželni glavar! Kaj praviš k temu?

B.: Kaj? Vsaka dežela ima tacega glavarja, kakeršnega zasluži.

A.: Zaslužili ga pa res nismo.

B.: No, makari. Sicer je pa to, kakor pri vinu. Kadar je dobro, pravijo vinogradniki: „Pridelali smo ga!“ Kadar je pa slabo, pa nevoljno vzdihajo: „Bog ga je dal!“

Zakonska sloga.

Kmet (upraša soseda): Kako se kaj razumeš sedaj z ženo?

Sosjed: Za deset let živim ž njo vkup, ali samo enkrat sva bila jednih mislij, ko je namreč najina hiša gorela, hotela sva biti oba prva zunaj. — n —

Največja nesramnost.

Sodnik: „Vi ste ulomili mej mašo, ko so bili ljudje v cerkvi, to je obtežujoča okolnost“.

Tut: Če so ljudje doma, vender ne morem, to bi bila pa že vender največja nesramnost. — n —

Novodobni otroci.

Anica: Ali že veš, da dobimo zopet očeta.

Jelica: Koga neki?

Anica: Naša mamica se zopet moži?

Jelica: Koga bode vzela?

Anica: Starega Boldeta. veš, tistega, kateri nam nikoli ne prinese bonbonov.

Jelica: No, temu se pa prav zgodi. — n —

Zabavne naloge.

(Priobčil Jos. Hönl.)

I.

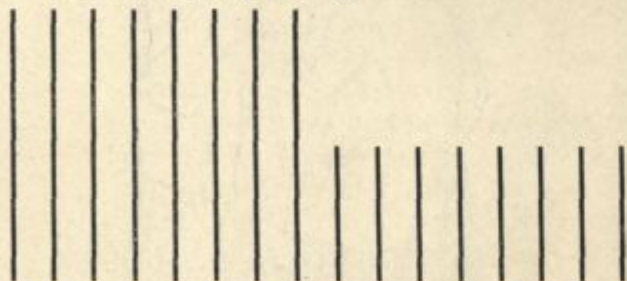
Magični kvadrati.

a	a	a	a	a	a	i	i	a	a	b	e
c	e	e	h	i	k	k	l	e	i	i	l
h	o	o	r	l	m	o	r	l	m	o	o
s	v	v	ž	r	s	s	u	p	r	r	r

II.

Spodej narisanih osem dolžih in osem kratkih črt sestavi dvakrat tako, da bodo vsakokrat pomenjale, in sicer:

- predmet, brez katerega hiša ni nobena,
- rastlina lepa je zelena.

III.

Magični ogel.

soglasnik

glagol

žensko ime

nebeško telo

državna uprava

a				
a	a			
a	a	a		
a	d	d	n	
n	l	l	u	v

(Rebus.)

An
O

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

Rešitev zabavnih nalog

v 15. številki.

I.

Naša zvezda.

Zvezda mila je migljala
In naš rod vodila je;
Lepše nam ta zvezda zala
Nego vse svetila je.

Toda, oh, za gôro vtone,
Skrije se za temni gaj;
Prašam svitile milijone:
Vrne-li se še kedaj?

A molče zvezdice jasne,
Odgovora ne vedó,
Dol z neba višave krasne
Némo na prašalca zró

Pridi, zvezda naša, pridi,
Jasne v nas upri očí,
Naj moj dom te zopet vidi,
Zlata zvezda srečnih dnij!

Simon Gregorčič.

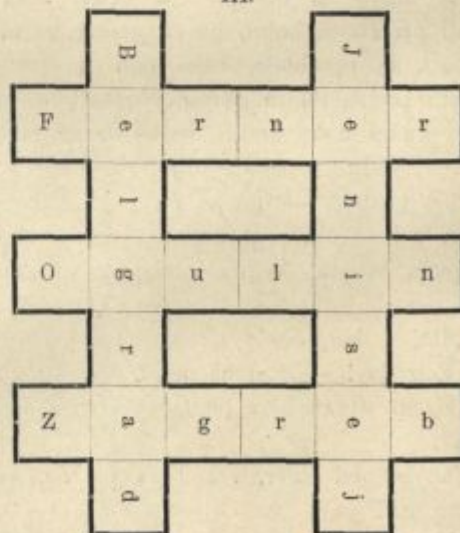
Prav so jo pogodili: Ik... Albert v Ljubljani, Anton Smoden in Vek. K. v Trstu, Ivan Melonik v Mariboru.

II.

Res tuas tibi habes.

Prav sta jo pogodila: Anton Smoden in Vek. K. v Trstu.

III.

IV.

M-lek o — lek.

Prav so jih pogodili: Anton Smoden in Vek. K. v Trstu, Josip Trdovnik in Ana I. v Ljubljani.